

Ο Bonnat πρό της προσωπογραφίας του Fallières

↔ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΦΩΤΕΙΝΑ ↔

Εἰς τὸν πολυσέβαστον
πατέρα κ. Σ. Σ.

ΕΙΔΕΣ καὶ φοιειμένες, ἐτὴν ἀργὴ μιὰ-μιά, ὀλόχληρες δεσμίδες ἔπειτα, οἱ φθινοπωριναὶ ἀκτῖνες ὥρμησαν μὲς ἀπὸ τοῦ φεγγίτου τὸ θαμβὸν γυνλὶ καὶ τὶς πυκνὲς ἀράχνες νὰ φωτίσουν ἔνα ἑτοιμόρροπον δωμάτιον, ποὺ ἔχηροις-μευεν ώς φυλακή.

Πρὸ δὲ τῶν μόλις ἔξεψυγαν ἀπὸ τὰ πυτρικά των χάδια καὶ ἐσκορπίσθηκαν στὴν Πλάσι νὰ ἔμπνησουν τὴν ζωὴν, ἀφοῦ γινήσουν τὶς θεές τοῦ πένθους, ποὺ πλαγῶνται ώς τὴν γαραυγήν, μὲ σκῆπτρον τὸ βαθὺ σκοτάδι : τὶς Σκιές.

Ἡ πάλη πάντα ἀνισόρροπη.

Τὰ γηρατὶ λὶ κι' ή νειδότη δὲν μετριοῦνται.

Ἄμιλητες λοιπὸν καὶ σοδαρές ἀφίνουν νικημένες οἱ Σκιές τὴν θέσιν τους μ' ἀξιοπρέπεια κι' ἀπομακρύνονται. Σύρουν μὲ τὸ ἀργό των βῆμα τὶς πολύπτυχες ἐσθῆτές των κ' ἔξαφανίζονται ἀθέρυβα μέσα στὰ δάση.

Τὰ πυκνόσφυλλα πλατάνια τὶς φιλοξενοῦν μὲ εὐχαρίστησιν. Τὸ φῶς θαμβῶνται καὶ κουράζει: δὲν τὸ ἀνεχθμέοι. Μὰ ή συιά παντοῦ εὐπρόσδεκτος χωρεῖ.

Καὶ οἱ ἀκτῖνες, τρελλαμένες ἀπ' τὴν γίνην, τρέχουν, ποιὰ νὰ πρωτοπάρῃ θέσιν καὶ εἰσθύουν ἀδιακριτά παγκού.

* *

"Ετσι ἐφώτισαν καὶ τὸ κελλί, τὸ σκοτεινὸν καὶ μουχλυσμένο, τοῦ ἀρρώστου αἰχμαλώτου. Τὸ ἀνεκάλυψκαν τώρα πρώτην φορά, στὶς ὑστερνὲς τοῦ φθινοπώρου ήμέρες, καὶ τὸ ἔγμισκα μὲ τὰ παιγνίδια των.

'Εκείνος κοίτεται σὲ μιὰ γωνιά, παρκιτημένος μῆνες ἀτελείωτες στὴν ξενήτεια χωρίς ἐλπίδα. Ιέρωνται τ' ὧχρὸν κεφάλι εἰς τὰ στήθη του· θαρρεῖς πᾶς ξεψυγά... 'Ολίγες ωρες τ' ἀπομένουνε ἀκόμα...

Αἰχμαλώτος σ' ἔνα Βουλγαροχρήσι καὶ ἐτοιμοθάνατος ἀπ' τὶς ἀπειρούστες πληγές, ποὺ ἐσάπισαν τὸ σῶμά του, βογγάρ καὶ παραδέρνει: ἔρημος, κατάμονος. Τί τους γυρεύει τάχα τους συντρόφους τῆς γαρᾶς ἐκεῖνος, ποὺ κηδεύει μὲς στὰ στήθη του τῆς ίδιας του ζωῆς τὸ φάσμα;..

Γι' αὐτὸν καὶ σήμερα ἀργοκοινεῖ τὰ κουρασμένα βλέφαρα καὶ ἀντικρύζει δύσθυμα τοὺς γχρωποὺς τῆς εὐθυμίας ἀγγελιοφόρους.

Συνωμιλοῦσσεν, ὅπως πάντα, μὲ τὴν ἀτμοσφαίραν τῆς ὁδύης του, ποῦ ἔμαθεν ὅλα τὰ μυστικά του καὶ τοῦ ἐτάραξεν αὐτές τῆς δυστυχίας του τὴν ἡρεμίαν.

Βλέπει τριγύρω καὶ ἔπειτα τὸν ἑυατόν του καὶ ἀνιστενάζει. Ή λέει δὲ θ' ἀποθάνη ἐκεῖ μέσα, τοῦ σπαράξει τὴν καρδιά, τοῦ φέρει δάκρυα στὰ μάτια, τὸν ποθίνιον γρηγορώτερα.

Καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀδυναμίας του φίπτει στὸ πρόσωπόν του φρικιαστικὴν τραχύτητα. Συτυγνός καὶ ἄγριος ὅλα τὰ βλέπει βλοσυρά καὶ τ' ἀποτροπάζεται. Τὸ φῶς τὸν πλήκτει. Εἰσυνιθῆσε γὰρ τ' ἀντικρύζη καὶ ἀναγκάζεται νὰ γαμηλώνῃ τὰ ἀρρωστημένα βλέφαρα.

Ζῆ καὶ δειγ ζῆ.

* *

Μὰ ἔξαφνα ἔκεινες οἱ φιλάργυρες ἀκτῖνες, ποῦ ἔγλυστρησαν ἀλόρεσβα ἀπὸ τὴν δροφήν καὶ ἔφωτισαν τὴν ἀθλιότητά του καὶ τὴν γύμνιαν του, τοῦθραν στεναγμὸν στὰ γείλη—στεναγμὸν, ποῦ ἀντιλάλησεν ὅλο τὸ κρήμνοιμα τῶν πέθων του—καὶ ἀνετράχθη σύσσωμος.

"Εννοῶσε, κάτι ύπερυπίνη τεὺς κροτάφους του σὲν χάδι, σὰν πτεροῦγχα ἀπαλή... Στὸ παγωμένον μέτωπόν του ἐσκορπίσθη λάρψις καὶ ἀνετρίγγιασε. Τὸ χρόνιον σκοτάδι ἥργισεν ἀργά·ἀργά νὰ διαλύεται. Τὸ αἷμά του παίρνει δρμήν καὶ ἐλαφρά ροδίζουνε τὰ μάγουλά του ζωγτανεύει..."

• • •

Τοῦ πόνου τὸ νανούρισμα, ποῦ τοῦψαλαν οἱ τολγοὶ ἔως τώρα, μονομιᾶς ἑσίγησε καὶ κάποιο νέο, σιγανό, μὲ εὔθυμο καὶ πλάνο τραχουδάνι ἐτονίσθη γύρω του, θυματουργό, καὶ τοῦ ἐξύπνισε τὸν νοῦν καὶ τοῦ ζωτάν ψε τὸ σῆμα.

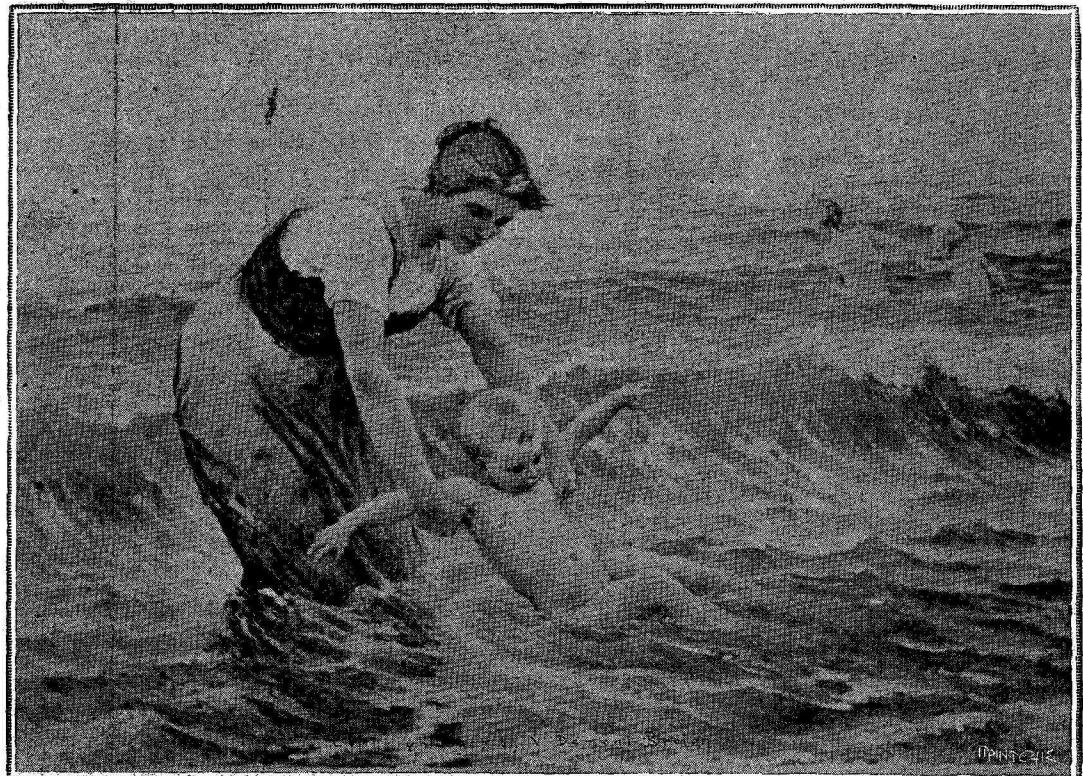
Αἱ φθινοπωριναὶ ἀκτῖνες κάτι ξέθυψαν ἀγαπητό, κάτι, ποῦ κρύψει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Σέρνεται, παραδέργει μὲς στ' ἀχύρινό του στρῶμα γρὰ ν' ἀνακαλύψῃ μὲ τὰ μάτια τον τὸ ἀντακείμενον, ποῦ μὲ τὴν ἀντήλική του ἐσχόρπισε τὴν γάρκην του. Γυρνᾷ τ' ἀποσκελετωμένον του κορμὸν μὲ ἀγωνίαν· μόλις ἀναστάνει· καὶ οἱ θυμέσεις του κάρες ἀντικρύζουνε ἔνα μονόκυρο Σταυρὸν μὲ κόκκινη κορδέλλα, ξέθωρη ἀπὸ τὸν γρένο...
Τὸν εἶχε λησμονήσει!

Μόνος του τὸν ἔκρεμασε τὴν πρώτην μέρα ψηλά, ἐπάνω ἀπ' τὸ προσκεφάλι του, σὲν χαλασμένον τούχον· γιλὰν καὶ παρηγόρειται, σὰν τὸν ἀντικρύζη καὶ μὲ τὴν θιάγχριν του γὰρ δυναμώνῃ, ποῦ ἐλπίζει νὰ τὸν γλαττέψῃ καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Μα ἡλογχ ἔπειτα τοῦ μαύρου πυρετοῦ αἱ νύκτες, τὰ παραμιλήματα, ἐπέρχοσαν τῆς ἀγωνίας· εἰς αἰώνες καὶ ἡ πνευμονία ἐφώλιχσεν μὲς στὸ παλληκαρίσσο τοῦ θόρακος του καὶ τῶλυσε...

Κι' ἔτσι ἐλησμονήθηκεν ἐκεῖ ἐπάνω κρεμασμένος ὁ Σταυρός.

Τὸ φῶς, ποῦ ἐσνορπίσθηκε στὴν φυλακὴν του λέσσει δὲν ἔχειθηκε ἀπὸ τὸν "Πλέον παρὰ ἀπὸ τὴν γάρπιν καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ Ἐσταυρωμένου. Μειλιχιό καὶ ἀπαλὸ πίπτει στὸ πρόσωπόν του καὶ φιλεῖ τὰ βαθιούλα του μάτια καὶ τὰ ἀσπρισμένα καὶ ἔηρά του γείλη. Τὸν φιλεῖ ἀδιάκοπα. Κι' ἔκεινος, σὰν γὰρ κοινωνῇ τὰ "Αχροντα Μυστήρια, μ' ἀνατρι-

χίλια κι' ήδονήν καρφώνει τὸ μισοσθυμένον βλέμμα του, πότε λιπέθυμο καὶ παρκηλητικὸ καὶ πότε βλοσυρὸ καὶ ἀνυπύμονο, ἐπάνω στὸ λησμονημένον φυλακτό.

Τὸν λούζει μιὰ κατάνυξις ἀγία καὶ γιὰ λίγη ώρα τὸν ἀποκοιμίζει... τὸν ἀποπλανᾷ...

* *

Μὲ τὶς 'στεργές ἀκτῖνες' ἔύπνησε κι' ἡ ὑστερὴν ἥχαρὰ στὰ μαραμένα στῆθοη̄ ἔκλεισαν γλυκὰ τὰ μάτια του κι' εὐρέη σ' ἔνα περισμένον πανηγῦρι, στὰ τρελλὰ του νειάτα.

Τὸ ἀκρογιάλι τῆς πατρίδος του κι' οἱ βράχοι εἶναι χλονισμένοι. Ή θάλασσα γ μάτη ἀπὸ ἀφρισμένα κύματα καὶ βάρκες.

Αὐτὸς σ' ἔνα καίνι μὲν ἄλλους πέντε χωριανοὺς ἔχοντας ταῖς μαραμένα στῆθοη̄ ἔκλεισαν γλυκὰ τὰ μάτια του κι' εὐρέη σ' δύο κόττερα σημακιστόλιστα, γεμάτα παλληκάρια ὑπλοφόρα.

Θὰ ρίψουν τὸν Σταυρὸν στὴν θάλασσα· εἶναι τῶν Φώτων.

Τὸ πλήθος ὀλοένα καταβάνει στ' ἀκρογιάλι καὶ ἀποσκεπάζει κατέβας βράχο. Σὲ 'λίγο ἀστράπτουν εἰς τὴν Σκάλα καὶ τὰ ἔξαπτέρυγα καὶ τ' ἄγια λάθροι· κι' οἱ ψηλωμάδεις διαχύνονται τριγύρω σᾶν ουμίαμα.

Γυμνὸς μὲν στὸ καίνι μὲν τοὺς πέντε περιμένει.

Τὸ βροῦχο, πῶριψε στὶς πλάτες του, εἶναι πολὺ λεπτὸ γιὰ τοῦ Γειάρη τ' ἀρθονυχ τὰ χρύνα. Μὰ ἔκεινος εἶναι παλληκάρι· δὲν φοβεῖται.

'Ο Προστὼς τῆς ἐκκλησίας ἀπομακρύνεται ὀλίγον ἀπ' τὴν συνοδείαν κι' ἔρχεται ἐμπρός, κάτω ἀπ' τὴν ἀψίδα, ποῦ ὑψωσαν κι' ἐστόλισαν ὅλην τὴν γύντα οἱ 'περιήρανες ἔκεινες ἔθνικὲς καρδιές, ποῦ τῶρα στέκονται στὰ κόττερα. Τὴν ἐπλεξαν μὲ δάχνην, μὲ γαλάζιες καὶ μὲ κόκκινες κορδέλλες— σύμβολα τῶν πόθων των.

Ψάλλει τὰ ιερὰ τροπάρια δὲ Γέροντας καὶ τ' ἀσπρὰ του μαλλιὰ καὶ τ' ἀρθονά του γένεια κυματίζουνε στὸν ἄγερον. 'Ο Ηλιός, ἀντικρὺ του ίσαίσα, ἀναθάνει μὲς ἀπ' τὰ γερά τῆς Προποντίδος μὲ μεγαλοπρέπεια ἀντάξια μὲ τὸ μυστήριον καὶ μὲ τὸν λειτουργὸν καὶ γαιρετῷ κι' αὐτὸς τὸ μέτωπον ἔκεινο, ποῦ λαμποκοπᾷ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγιότητα.

Λάμπει δὲ Τύμιος Σταυρὸς ὀλόγρυπος στὸ χέρι του παπᾶ· λάμψει κι' ἡ ψῆψης του καὶ τὰ βαρύτιμα καὶ χρυσόκεντητά του ἀμφια!

"Ολοὶ οἱ χριστιανοὶ σταυροκοποῦνται!...

Καὶ ὁ ἀρρωτος μὲς τ' ὑνειρὸν του ἀργοσαλεῖει· τὸ δέξιο του χέρι, γιὰ νὰ κάμη τὸ σημεῖον του Σταυροῦ...

Τελείνει τὸ τροπάριον τῆς ἑορτῆς καὶ διαλαλεῖται τὸ «ἐν Ίορδάνῃ...» Κι' ἔκει ποὺ ψάλλει δὲ Γέροντας: «καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ 'Αγιον ἐν εἴδι περιστερᾶ...», πετά ἀπ' τὴν ἀψίδα περιστέρι κάτασπρο στὸν οὐρανὸν, ἐνῷ συγγράνως ἔξη σιδερένια σώματά θυτιοῦνται μὲς στὴν θάλασσα καὶ οἱ χρυμόσυνες εἰς τουφεκιές γε μίζουν τὸν ἀέρα κι' ἡλεκτρίζουν τῶν ραγιάδων τὶς καρδιές.

Μάτι στεγνὸν δέν μένει!

Μὰ καὶ στοῦ ἀρρώστου τὰ βλέφαρα, τὰ ἀπαλὰ κλεισμένα, γύρω ἀγαθλύζουν δάκρυα...

«Τὸν πῆρε!», φώναξε τὸ πλήθος καὶ τὸ ὄραμα του ἔχακολουθ. Ἱάνδρη ζωηρό καὶ βλέπει αὐτὸς τῷρα, ὃ πληγωμένος καὶ αἰχμάλωτος Βουλγάρων, τὸν ἔαυτόν του μόλις δικαέει χρονῶν μὲ τὸν Σταυρὸν στὸ χέρι κάτω ἀπὸ τὴν ἀψίδα.

Γονατιστὸς τὸν δίνει στὸν παπᾶ κι' ἐκεῖνος—ὅστιγμὴ ἀγία, ἀλησμόνητη!—τὸν προσκυνᾶ καὶ τοῦ κρεμῆσαι ἄλλον, μικρότερον εἰς τὸν λαιμόν του καὶ μονόκερον τοῦ Ἅγιου Τάφου μὲ μεταξωτὴ κορδέλλα κόκκινη· τὸν εὐλόγει καὶ λέγει:

«Σοῦ δίγω τὸν Σταυρὸν αὐτὸν γιὰ φυλακτήριον ἀπὸ ἀρρώστειαν κι' ἀπὸ τοὺς κακοὺς τοὺς δρόμους. Στὸν δίνω γιὰ νὰ σ' ὁδηγῇ στὴν ἀρετὴν καὶ σὲ δυναμώνῃ στὴν ἀνδρείαν».

Ακούει κάθε λέξιν μὲ ἀγατριχλα... Βλέπει στὸ πρόσωπον τὸν Γέροντα κι' ἀποδειλιόζει...

Τὸ ἀκτιγωτόν του μέτωπον κι' ἡ λάμψις τῶν ματιών του τοῦ θυμίζουν τὰς εἰκόνας τῶν Ἅγιων, πῶχει ἰδὴ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ ἄγια ἐκεῖνα λόγια, ἡνωμένα μὲ τὸν παφλασμὸν τοῦ κύματος ἐρχονται μὲς στ' αὐτιά του σᾶν μιᾶς παναρμόνιας λύρας ἥχοι, λύρας, ποῦ τὴν ἥγησε πιονὴ ἀγγέλου στὰ οὐράνια καὶ ἀντήχησε κάτω στὴν γῆν ἡ μελωδία της!

Τὸν βλέπει ἀκόμη καὶ ἀγατριχλαῖει περισσότερον. Εἶναι δὲ ἵδιος ὁ καλὸς ἐκεῖνος Γέροντας, ποῦ τὸν συμμάζειεν ἀπὸ τὸν δρόμοντας καὶ σὲ μιὰ ἀξέχαστη νυχτελά, πῶλκαμπε τὸ φεγγάρι πάνω ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἅη-Γεωργη, τὸν ὀδηγησε μὲς στὸ «Νυκτερινὸν Σχολεῖον τῶν ἀπόρων» καὶ τὸν ἔμπορο τὰ γράμματα. «Ω! τὸν θυμάται μὲ εύγνωμοσύνην, μὲν ἔνα σιβασμὸν βαθὺν καὶ ἀλυτον! Καὶ ὁσφ προσηλωγεῖται δὲ νοῦς του στὴν κατάλευκην μορφήν, στὴν ἡρεμηνὴν ἐκείνην αἰγληνη, στὴν σεμνὴν μεγαλοπρέπειαν, τόσῳ θυρρεῖ πῶς μεταβάλλεται σὲ πνεύμα μάσαρκον ἀγάπης κι' ιερότητος δὲ ἄγιος ἔκεινος Λειτουργός.

* *

Τὸ θαῦμα ξετυλίχθηκεν ὀλόχληριν!

Εἴσχασεν δὲ δύστυχος γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς πόνους καὶ τὴν δύστυχίαν του!

Η ἀσθετὴ φωτιὰ τῆς αἰματοθαμμένης κι' ἀμοιρῆς Μακεδονίας, πωραγε τὴν νειότην του· δὲ Βούλγαρος φονᾶς, πωρμησε μιὰ νυχτελά προδοτικὰ μὲς στὸ καλόδι του κι' ἐσπάρεξε τ' ἀδένγκτα κορυτὰ τῆς γερουμάνης καὶ τῆς ἀδελφῆς του· κι' ἀρπαξε κι' αὐτὸν ἀπ' τὸν λαιμό, ἀγίκανον ἀπὸ τὶς μαχαιρίες, ποῦ πήρε τὴν προπερασμένην γύντα σὲ μιὰ συμπλοκὴ νὰ μεριστεῖται τὸς διδύλιος τοῦ θυμοῦ του καὶ ἐπειτα τὸν έσυρε στοὺς βάτους, στὰ λαγκάδια, μὲ τὰ μάτια σφαλιστὰ, γυμνὸν καὶ νηστικόν, μὲ ἀπλυτες κι' ἀνάλλακτες πληγές· αἱ ὕδρεις πάκουσε για τὴν θρησκείαν καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα του· ἡ φυλακὴ του· τὸ ἀποσκελετωμένον του κορμί· δλα, μὰ δλα ἀταγάνισθηκεν μὲ μιᾶς ἀπὸ τὴν μηγμήν του· καὶ ἐβασίλευσε τῆς πρωτῆς του ζωῆς τ' ὀλόφωτο ἀστέρι!

Χύνει τὸ ίερὸ κειμήλιον τριγύρω του τόσῳ ὠραῖον φῶς, ποῦ ὀπισθογωρεῖ μὲ τρόμον τὸ σκοτάδι!

Ἔταν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ χρυσῆ, ποῦ εἶχε κρεμασμένον τὸν Σταυρὸν στὰ στήθη του καὶ μὲ τὸ ὄντομά του ξεθεμέλιωνε βουνά!

Τὸν ἔτρεμαν κι' οἱ βράχοι! Πάντα νικηφόρος
ἔτρεγε μπροστά!

Αὐτὸς τοῦ ἄγιαζε τὰ στήθη, τὸ τουφέκι τὸν προ-
έβλασε, τὸν βοηθοῦσε, τούδιγε τὸ θάρρος καὶ τοῦ
στάλαζε γλυκεῖς ἐλπίδες.

Αὐτὸς ἡταν ἡ δύναμις γιὰ τοὺς συντρόφους του,
καὶ ὁ Σταυρὸς ἡ ἴδική του.

Τίποτε δὲν τοὺς ἔγωριζε μὲς τὴν ζωή, ποῦ ἀφ'
εὶς τὴν ἔσωσην ἀπ' τὴν κακίαν, τὴν ἔχάρισε στὴν
Πίστιν καὶ στὴν γαλανήν Ημετίδα του.

Εἶγχε σφιγτοῦθη πειὰ ἀρρηντα μαζῆ του ὁ
Σταυρὸς καὶ ἡ Σημαῖα κι' ἡτανε τὸ καθένα κι' ἔνα
φρούριο ἀνίκητο γι' αὐτόν, π' ὠχύρων τὰ στήθη
του ἀπ' τὸν ἔχθρόν!

Χαμογελᾷ τώρα στὸν ὑπόνοιο του καὶ ὡμορφαί-
νει. Χάνεται σιγα-σιγά ἡ ἀγριότης τῆς μορφῆς του...
Σθύνεται κάθε γραμμὴ δύνης...

Σὲ λίγο ἔρχεται στὸν ἑαυτόν του ἀνίγει τὰ
οὐλά του μάτια κι' ἀντικρύζει πάλιν τὸν Σταυρόν.
Θέλει νὰ τὸν κρατήσῃ, νὰ τὸν προσκυνήσῃ. Κάμει
μιὰ νὰ σηκωθῇ καὶ πέφτει... Μὲ μιὰ στερνή κι'
ὑπέρτερη γιὰ τὰς δυγάμεις του προσπάθεια τὸ κα-
τορύθωνει· στέκεται στὰ γόνκατα, κι' ἐνῷ δέλδαληρον
τὸ σῶμά του κλονίζεται νὰ πέσῃ, ἐκεῖνος μ' ἀγω-

νίαν κατορθώνει νὰ συλλάβῃ τὸν Σταυρόν. Τὸν ἔ-
κρεμᾶ, τὸν φέρει μὲ λαχτάρα στὰ στεγνά του χει-
λη, καὶ ἀγκαλισμένος μὲ τὸν Οησαυρόν του πέ-
φτει καὶ σωριάζεται στὸ ἀχυρόστρωμα...

* *

Ἡ χαρωπὲς ἀκτῖνες φύτισαν, πρὶν φύγουν ἄλ-
λη μιὰ φορὰ τὸν ἄμοιρον κι' ἔλαμψε πάλιν ὁ
Σταυρὸς καὶ ἡ κορδέλλα του, ποὺ θύμιζε, θυρρῆς,
μὲ τὴν θωριάν της τὸ αἷμα πωτεύει στὶς λαγκα-
διές, κι' ἡ ἀντηλιά των χύθηκε στὸ παγωμένο
τώρα μέτωπον τοῦ αἰχμαλώτου. Ο ψυχρὸς ἰδρῶς,
σᾶν τὰ μαργάριτάρια τῆς αὐγῆς, ἀνάβλυζε ἐπάνω
στοὺς κροτάφους του.

Τὰ χείλη του χαμογελοῦνε ἀκόμα καὶ τὰ χέρια
του-σφίγγουν σφικτά τὸ φυλακτὸ ἐπάνω στὴν καρ-
διά του.

Γιὰ Κοινωνίαν πήρε τοῦ Σταυροῦ τὸ φίλημα·
γιὰ σάδανόν του τὴν ἀγίαν χάριν. Του καὶ ἐκοινή-
θηκε χαμογελῶντας, μπρὸς στὴν Ηὔλην τῆς Λι-
ανιάτητος!

'Αγέκτησε τὴν λευθερία γιὰ πάντα.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

ΤΟΥ ΚΑΝΟΒΑ

"Ω! χαῖρε σὺ ποῦ ἐσκλάβωσες; κι ἐξήτησες νὰ κλείσῃς
τὰ πλιὸν πλατειά σου ἵδαικα στὴ σκληρὴ πέτρα ἐπάνω,
κ' ἐμπόρεσες σὲ νέα ζωὴν αἰώνια ν' ἀναστήσῃς
τῆς Τέχνης σου κάθε δύνειρο ἀπέραντο καὶ πλανό.

Κ' ἐλεύθερος σὰν πέταξες ἀφ' τὰ δεσμὰ τῆς ὄλης
σ' ἔφερε δὲ Μιχελάγγελος πρὸς τὴν ἀνθανασία
ποῦ βρίσκονται οἱ δημιουργοὶ τοῦ Λόγου καὶ τῆς Σμίλης
καὶ ὠδήγησε τὸ πνεῦμά σου στὸ πλάγιο τοῦ Φειδία.

"Ἐδωσες στοὺς ἀρχαίους θεοὺς μιὰ νέα ζωὴν ὀραία
καὶ μιὰ γαλήνη ἀρχαϊκὴ στοὺς νέους ἀνθρώπους δίνεις,
καὶ δὲν γνωρίζεις ἡ τέχνη σου σπασμούς καρᾶς ἢ δδύνης.

"Αγάστησες διχάλαστη κάθε μορφὴ καὶ ἴδεα,
καὶ ἡ σμίλη σου αἰώνιο ἔχει βαθειὰ σκαλίσει
τὸ δοξασμένο σου δύομα ποῦ δὲ Χεόνος δὲν ἔδει σφύσῃ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

